

Dromenvanger

In het vlakke landschap viel de huifkar meteen op. Hij stak zo duidelijk af tegen het gras van de weilanden dat het net was alsof hij er niet echt reed, maar slechts geschilderd was.

Op het witte canvas waren een aantal woorden geborduurd met dikke, rode wol. De letters zagen er wat rommelig uit. De handen die deze letters hun vorm hadden gegeven, waren dit duidelijk niet gewoon te doen. De oude man die zo levenloos over de teugels gebogen zat dat het leek of hij sliep, had handen die heel gepast leken om deze klus te klaren. Ze waren fors maar benig en liepen uit in lange, zwarte nagels. De oude knol voor de kar liep traag rechtdoor. De man sliep verder. Pas toen er een plaatsnaambordje in zicht kwam, ging hij rechter zitten en opende zijn ogen.

De kar reed tot op het marktplein van het dorpje. Het paard leek te weten dat ze hiernaartoe zouden gaan. De oude man moest niet aan de teugels trekken om hem te laten stoppen. Het paard hield automatisch halt. De man stapte af, beloonde zijn paard en dook de huifkar in. Even later kwam hij naar buiten met een houten stoel die hij naast zijn paard neerpootte. Hij ging zitten.

Toen hij een kwartiertje op het plein zat, kwamen de eerste mensen kijken. Ze vroegen zich af wat die rare snuiter met zijn kar hier kwam doen en fluisterden tegen elkaar.

"De Droomkar – Vervult uw innerlijk wenschen" las een vrouw hardop.

'Misschien is het een attractie?' vroeg de man die naast haar stond. De vrouw haalde haar schouders op.

'Wat komt u hier doen?' riep iemand anders. Maar de oude man zei niets. Hij zat daar maar, in een houding alsof hij zich stierlijk verveelde. Af en toe keek hij op en liet hij zijn blik over de mensenmassa gaan.

'Hij is vast doof,' zei een man op de tweede rij.

Na een vijftal minuten naar de man gekeken te hebben, durfde een vrouw van middelbare leeftijd het aan om zonder vragen de huifkar binnen te gluren. Ze haalde verveeld haar schouders op. 'Er staat niets in,' zei ze. 'Helemaal leeg.' Een aantal mensen gingen weg, maar een hoop anderen bleven nieuwsgierig staan. Ze keken naar de oude man. Hij moest toch een reden hebben om hier midden op het marktplein te staan?

Plotseling keek de man op. Zijn ogen tuurden naar een klein meisje dat hem van achter haar moeders mouw stond te observeren. Ze keek niet weg toen hun blikken elkaar kruisten, maar kwam ook niet dichterbij. De oude man stak zijn wijsvinger naar haar uit en stond toen op. Hij verdween in zijn huifkar en kwam een minuutje later weer naar buiten met iets in zijn rechterhand. Hij liep naar het meisje en stak zijn arm uit. Op zijn hand stond een doosje van karton, bekleed met geel papier.

'Hoe heeft-ie 'm dat geflikt!' riep de vrouw die in de huifkar had gekeken. 'Er stond niks in!'

Het meisje stak haar handjes uit en trok het groene lint rondom de doos los. Ze keek opnieuw naar de oude man, en haalde toen het deksel van haar pakje. Ze keek in de doos en haar ogen werden groot van verwondering. De man haalde de inhoud van het doosje eruit. In zijn hand had hij een knuffel vast. Het meisje keek eerst naar het pluchen konijn en toen naar haar moeder. Die leek ook met verstomming geslagen.

'Hoe komt u hieraan?' vroeg ze de man. 'Ze is die knuffel al drie weken kwijt!'

De man zei niets, maar bleef de knuffel voor het meisje houden. Het meisje griste hem ineens snel uit zijn hand, alsof ze bang was dat hij van idee zou veranderen en haar konijn aan zijn paard zou

aanbieden.

'Dat is vast opgezet spel,' zei de man die achter de moeder van het meisje stond. 'Hij is hem eerst komen stelen om dan hier een goochelkunstje te kunnen tonen.'

'Je begrijpt het niet,' zei de moeder. 'We zijn hem vergeten op reis in Frankrijk. We hebben nog naar het hotel gebeld, maar daar kon niemand ons iets vertellen. Ik snap het niet...'. Ze richtte haar blik weer op de oude man. Die keerde terug naar zijn stoel en verzonk weer in zijn schijnmeditatie.

Toen Jochem het marktplein opliep, zag hij een meute volk staan. Hij vroeg zich af wat voor evenement hij nu weer over het hoofd had gezien, en ging kijken. Er was niet echt veel te zien, gewoon een oude man met een oude kar en een oud paard. Enkele mensen dropen daarom al gauw af. De oude man leek geen kunstjes te doen, en zijn paard evenmin. Niemand ging de huifkar binnen, dus de kans op een lokale tentoonstelling was klein. Net toen Jochem bedacht dat hij het tafereel evengoed vanuit zijn slaapkamerraam kon gadeslaan, keek de oude man op. Het ene moment had hij nog naar de grond zitten staren, het volgende waren zijn kijkers vastgeklonken aan die van Jochem. Het was zo snel gegaan dat Jochem zeker wist dat het geen toeval was. Dit was een erg vreemde ervaring. Jochem kon er niet de vinger op leggen wat er nou precies zo raar aan was, maar er klopte iets niet. De oude man leek door hem heen te kijken, alsof hij tegelijk Jochem en het café achter hem zag. Er liep een koude rilling over Jochems rug, en hij liep snel naar huis.

Thuis ging hij echter onmiddellijk naar zijn slaapkamer. Hij keek uit het raam en bleef de oude man in het oog houden. Hij stond nu bij een jongen van ongeveer vijftien. Jochem zag dat de oude man de jongen een doos gaf, maar kon niet zien wat erin zat.

Na zo'n vijf minuten zag Jochem dat iedereen ongeïnteresseerd wegging.

Rond een uur of negen, toen het al flink donker was geworden, ging Jochem opnieuw voor zijn raam staan. Eén straatlantaarn wierp een vaal licht op de huifkar. De man zat nog steeds op zijn stoel, maar er stond nu een kaars naast hem op de grond. Jochem had geen idee hoe lang hij had staan kijken toen er plots iets gebeurde. De oude man nam de kaars vast, stond op en draaide zich om. Hoewel hij redelijk veraf stond, wist Jochem zeker dat de man recht naar hem keek. Ook nu hadden zijn ogen niet eerst de omgeving opgenomen, maar hadden ze zich direct op Jochem gericht. Hij voelde weer een ongemakkelijk gevoel in zijn buik, en durfde zich niet te bewegen. Na een halve minuut zag hij iets uit zijn ooghoek. Zijn maag maakte een rare draai. Zijn adem stakte. Valerie kwam het marktplein oplopen vanuit een zijstraat. De straat was niet verlicht, en dus leek het alsof ze opeens ontstaan was, en daarvoor nog niet bestond. Valerie was het mooiste meisje dat Jochem ooit had gezien. Ze had lange blonde haren en ogen waar je in kon verdwalen. Jochem werd helemaal week als hij haar zag. Hij kon nooit een normaal gesprek met haar aanknopen. Ze hadden dan ook nog nooit écht gepraat, maar Jochem wist wel dat hij alles voor haar zou doen.

De gevoelens die Jochem voor Valerie koesterde, waren niet wederzijds. Jochem wist dit maar al te goed, maar hoopte toch dat er op een dag een wonder zou gebeuren. Al geloofde hij er zelf niet in. Valerie was een jaar ouder dan hij, 21, en merkte hem nauwelijks op. Hij was absoluut haar type niet. Valerie hield van stoere mannen met een motor, niet van knullige broekventjes. Het idee dat ze eigenlijk nogal oppervlakkig was, was bij Jochem opgekomen, maar hij had die gedachte snel verdrukt. Jochem wist dat hij nooit bij haar in de smaak zou vallen, maar toch kon hij niet stoppen met dromen. Hij droomde dat ze van hem zou houden, hem zou liefhebben zoals hij haar liefhad,

dat haar hart alleen voor hem zou kloppen, net zoals zijn hart enkel voor haar pompte. Op de hele wereld was dat wat hij het liefste wilde.

Na een tiental seconden was Valerie in een zijstraat verdwenen en kon Jochem haar niet meer zien. Hij keek in plaats daarvan naar de man. Die staaarde hem nog steeds aan, en blies toen opeens de kaars uit. Alles werd donker. Het duurde even voor Jochem doorhad dat de straatlantaarn plots defect was.

De volgende ochtend werd Jochem om tien uur opgeschrikt door de bel. Het schrille lawaai zorgde ervoor dat hij zijn rozenbottelthee morste, en hij blies op zijn vingers om ze af te koelen. Hij struikelde bijna over zijn pantoffels op weg naar de deur, maar wist zich nog net overeind te houden. Toen hij de deur opende, schrok hij. De oude man stond bij hem op de stoep. Over zijn schouder waren de kar en het paard nog steeds zichtbaar, maar de stoel was verdwenen. Zou hij vertrekken? Jochem richtte zijn blik weer op de man. Hij zag er iets minder eng uit, nu hij hier zo dicht bij hem stond, maar toch was Jochem nog steeds een beetje bang. De man stak zijn handen uit, en toen pas zag Jochem dat hij een pakketje vasthield. Jochem nam het aan, en de man draaide zich meteen om en liep weg.

'Hé!' riep Jochem hem na. 'Wat is dit?'

De man antwoordde niet. Jochem keek naar het doosje. Er was geel papier op gekleefd, en op het deksel hing een sticker met dezelfde tekst als die op de huifkar: "De Droomkar – Vervult uw innerlijke wensen". Daaronder stond een tweede tekstje: "Uwen droom". Rond de doos was een groen lintje geknoopt. Jochem sukkelde om de knoop uit het lint te halen, en de man was al een paar minuten onderweg vooraleer het hem lukte om het lint los te maken. Zijn hand beefde een beetje toen hij het deksel van het doosje haalde. Benieuwd keek hij het pakje in. Hij voelde al het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Zijn hand liet het deksel vallen en hij gilte. Hij gilte zó hard.

Het hart klopte nog steeds.